

9'eres dovenskab handler om, at vi tøver med at mærke os selv og hvad, der tjener os selv bedst.

Conni:

9'ere siges at være dovne, og umiddelbart har jeg lyst til bare at reagere med "ja, ja, da, som du synes,, hvis det kan gøre dig glad" eller måske hele baduljen på en gang. Jeg synes ikke, at jeg er specielt doven, men det er da kedsommeligt tidsspilde at gå i rette med den opfattelse, eftersom jeg mener, at jeg indeholder alle egenskaber og dermed også dovenskab.

Den dovenskab som Enneagrammet hentyder til handler om at være fraværende og uopmærksom på omgivelserne og især sig selv.

Som 9'er har jeg det med at give mig til at dagdrømme eller space ud, en tilstand der bedst kan beskrives som "mental stirrepip", hvor der faktisk ikke sker noget mentalt. Det er en evne, jeg tror alle har, men 9'erne har dyrket den til perfektion. Jeg går altså glip af en del af det, der sker for øjnene og ørene af mig og er slemt flov, når jeg fanges i det. Det sker selvfølgelig især i situationer, hvor jeg er træt, eller hvor det, der foregår, ikke har min dybe interesse.

Efterhånden er jeg begyndt at synes, det er en del sjovere at være til stede og opleve, hvad der sker omkring mig end at skabe forestillinger ud fra inventaret i min hukommelses magasin, især da mange af forestillingerne er variationer over et kendt tema eller ligefrem repriser.

Nu må I ikke forledes til at tro, at 9'ere er mentalt dovne. Jeg reflekterer i en uendelighed: "Har jeg været for konfliktsky, svag, uklar, uærlig eller for aggressiv, konfronterende, stærk, direkte, ærlig. Burde jeg have nævnt dit, og var det forkert at nævne dat og så videre". Jeg vejer min adfærd på en guldvægt, og selv om jeg har meget nemt ved at forstå og acceptere omgivelsernes synspunkter og handlinger, har jeg udvist meget lidt forståelse og accept af mine egne synspunkter og handlinger. Det var en meget stærk oplevelse, første gang jeg fangede mig selv i at tale forstående og kærligt til mig selv.

Bente:

Dovenskab, et ord der gang på gang støder mit 9'er hjerte, for jeg er ikke doven. I skrivende stund er jeg, udover at jeg passer mit fuldtids job som konsulent, i gang med to Pædagogisk Diplomuuddannelses moduler. Så jeg syntes, det har været et travlt forår på arbejdet, og jeg har da også arbejdet en del over – knap 10 timer om ugen.

Hele vinteren har jeg været frivillig instruktør i svømmeklubben en aften om ugen. Jeg har hunde, og jeg sidder i raceklubbens regionsledelse. Jeg bor i eget hus og ejer desuden den lejlighed, min mor bor i og her er jeg formand for ejerforeningen. OG så prøver jeg ind i mellem at få skrevet lidt til 9'er bogen. Så doven vil jeg ikke kaldes, men måske magelig?

Fakta er det i hvert fald, at når jeg f.eks. skal skrive, så starter jeg med at skabe mig en hyggelig arbejdsplads. Det kan være en magelig lænestol med en skammel foran, så jeg kan sidde med pc'en på skødet og hygge mig imens eller det kan være ved skrivebordet – som så helst skal være ryddet op og meget gerne med stearinlys på bordet eller når vejret er til det, så går jeg i drivhuset, også kaldes "drivethuset", da det er indrettet med havemøbler og lænestole.

Når sandheden skal frem, så vælger jeg helst selv de opgaver, som jeg skal tage mig af. Opgaver, der ikke interesserer mig, får lov at ligge – måske er jeg heldig, at en anden overtager opgaven, og sker det ikke, så laver jeg det i sidste øjeblik. Dette kan måske af andre opfattes som dovenskab.

Eva:

Ligesom mange andre 9'ere synes jeg ikke at ordet "dovenskab" er et rart ord, som jeg ønsker som et prædikat på mig selv. Dovenskab hører ikke til i min selvforståelse. Tværtimod har jeg altid opfattet mig selv som et meget flittigt menneske, som ikke er bange for at tage fat. For mig er ordet værdiladet, og da jeg først læste om, at 9'erne skulle have "dovenskab" som et af sine temaer, forstod jeg det ikke, og jeg tænkte, at det i hvert fald ikke passede på mig. Jeg er ofte den, der først rejser mig fra et møde og begynder at rydde af for kaffekopper etc. Derhjemme laver jeg altid alt muligt. Rydder op, bager kager, har forskellige projekter i hjemmet. Maler gamle møbler, eller maler min stue, læser bøger, studerer.

Jeg begyndte at ransage mig selv lidt. Jeg kom i tanker om, at når jeg er

i min have, så har jeg en plan i hovedet for, hvad jeg skal lave. Jeg har imaginære punkter for dagen. Først slå græs, så rens i bedene, så køre grene ned på lossepladsen etc. Når dette er lavet, så må jeg lægge mig på et tæppe i solen og læse i min bog.

Men i løbet af dagen kan jeg jo så blive distraheret af tanker som: "Ukrudtet i bedene kan jeg jo også klare næste dag. Det går ingen steder. Grenene til lossepladsen ligger jo ikke i vejen for nogen. Det kan også vente". Så hvis jeg har klaret at slå græsplænen, kan jeg tage mig et fortjent hvil på tæppet med bogen. Jeg udskyder det meste af dagens planer til en anden dag, næste uge måske. Inden i mig er der en følelse af ugidelighed, en form for modstand. Jeg vil pludselig hellere hygge mig med noget, der er "sjovere".

Efter at have læst tekster om 9'ernes dovenskab flere gange kom jeg på sporet af min dovenskab, forstået som en indre evne til at lade tingene stå til.

Jeg ser ordet dovenskab, som en metafor for en måde at forholde mig til mig selv og mine omgivelser på. En indre modstand overfor at gøre noget ved situationen. Jeg lader stå til.

Jeg hørte en gang en anden 9'er sige: "Jamen, hvis man ikke gør noget ved et problem, så forsvinder det da også af sig selv." Det er på en måde sandt. Det er positivt ikke at være konfliktsøgende. Men hvis det er store og omsiggribende problemer i livet, for eksempel i relationer, i familien, med børnene etc., så duer det ikke at se væk og lade som om, alt er godt.

Der må ageres og handles, og problemer skal løses. I dag prøver jeg at have en offensiv og løsningsorienteret måde at forholde mig til mig selv og problemer på. At lade stå til og ikke at handle på problemer og få dem løst skaber med tiden indre spændinger og ubehag. Det kan give en følelse af manglende kontakt med omgivelserne og en følelse af ensomhed.

Trine:

Jeg har fået en opgave. Jeg ved, jeg skal lave den, og jeg ved, at jeg gerne vil lave den. Men hvornår? Det forholder jeg mig til lidt senere, når jeg lige har tænkt over, hvad der er vigtigt at gøre lige nu. Og nu, mens jeg tænker over, hvad det egentlig er, jeg skal gøre lige nu, kommer jeg i tanke om, at jeg lige skal huske at sende en sms til min veninde og sige tak for sidst.

Hun er jo bare så skøn.

Mens jeg sidder og leder i mine kontakter på mobilen, ser jeg min venindes navn. Hende kunne jeg da også lige ringe til – eller også skulle jeg bare skrive en sms og ringe senere. Ja, jeg ringer senere. Nå ja, jeg var jo ved at tænke over, hvad det egentlig var, jeg skulle lige nu... Jeg skal jo huske at bestille billetter til togrejsen næste uge... det kan jeg gøre lidt senere, når jeg lige har lavet en kop kaffe.

Mens jeg laver kaffe, falder jeg over det blad med den artikel, jeg havde bestemt mig for at læse. Skulle jeg sætte mig og læse den nu. Hmm - er det egentlig nu jeg vil det. Jeg kunne jo også læse en af de fem bøger, som jeg har lånt på biblioteket, og som jeg sådan går og glæder mig til at komme i gang med. Eller skal jeg først gå i Netto og købe ind og lave mad og så læse, når jeg har lavet alt det praktiske. Puha – jeg starter lige med den kop kaffe, og så må jeg lige se, hvad jeg har lyst til... Der var jo også den opgave, som jeg ved, jeg skal lave, og som jeg faktisk også gerne vil lave, men hvornår... lidt senere.

Tina:

Min dovenskab handler mest om trods, for jeg anser slet ikke mig selv for doven, jeg laver en del overspringshandlinger, når jeg bliver overvældet af svære følelser, men det er ikke det samme som at være doven.

Jeg har, da kunstnerlivet er et usikkert erhverv, et job i en konsulentvirksomhed, hvor jeg arbejder deltid. At jeg nu endelig arbejder med at føre mine egne og ikke andres drømme ud i livet, har betydet, at jeg i mit deltidsarbejde oplever, at jeg ikke strækker mig så langt for kunder og kolleger, som jeg gjorde tidligere. Jeg er ikke længere så fokuseret på at holde den gode stemning og være tæt på andre. Jeg er blevet meget bevidst om mit store behov for at trække mig tilbage, for at få den ro jeg skal bruge for at levere mine opgaver. Jo mindre jeg involverer mig, jo større fokusering og handlekraft oplever jeg, at jeg kan lægge for dagen i mit arbejde og jo større tilfredshed oplever jeg. Det er stort og dejligt. Ingen pres, blot indfrielse af egen vilje.